

De klimaatlobby kreeg een flinke klap van de (wind)molen en maakt van klimaat religie

Derk Jan Eppink 24 april 2018, 20:13

Het Windmolenpark van Urk in het IJsselmeer. Foto Raymond Rutting / de Volkskrant

Raymond Rutting

Van alle lobby's in Europa is de 'klimaatlobby' het sterkst. Sterker dan de Duitse auto-industrie of Franse landbouwsector. Te machtig, bij gebrek aan tegenwicht. Kracht van de klimaatlobby is de coalitie: 'groen- en grootkapitaal'. Links en rechts samen. Gloeilampen verdwenen. Windmolens rukken op. Stroomprijzen exploderen. De belastingbetaler is weerloos. Allemaal om de gemiddelde temperatuur in 2100 met 0,17 graad te drukken.

Enkele jaren geleden bezocht ik de Bilderberg Conferentie, die soms wordt afgeschilderd als 'rechtse samenzwering'. Dat wilde ik zien. Het liep anders. De milieubeweging zette de toon, het grote bedrijfsleven zong mee, bestuurders knikten instemmend. Het leek een sessie van een sekte. Als het al een samenzwering was, was het 'een groene'.

In België zag ik een 'Energiewende'. In 2003 besloot de regering-Verhofstadt kerncentrales, die 80 procent van de Belgische stroom leverden, vanaf 2015 af te schaffen. De desbetreffende minister, Johan Vande Lanotte, benoemde zichzelf 'minister van de Noordzee'. Hij plantte de Belgische kuststrook van 60 kilometer vol met windmolenparken en kwam terecht in een aperte

belangenvermenging met windmolenbedrijven. Twee journalisten van de Vlaamse overheidsomroep VRT schreven er een boek over: *De Keizer van Oostende*. De Keizer was woedend. De journalisten gingen meteen op non-actief.

Is de ‘kernuitstap’ een feit? Nee. De kerncentrales vertoonden scheurtjes in vaten door uitblijvende investeringen. Windmolenparken vereisten meer subsidies en produceerden minder stroom. De stroomprijs schoot omhoog. De atoomcentrales zijn er nog, zij het haperend. In nood importeert België atoomstroom uit Frankrijk en vergroot de gas-import. Uit Noorwegen, want Nederland begon zijn ‘gasuitstap’.

Hetzelfde patroon in Duitsland. De regering-Merkel besloot in 2011 tot de ‘atoomuitstap’. Windmolens overal ter land en ter zee. Resultaat hetzelfde als in België. Jubelverhalen verstomden, consumenten betalen zich blauw. Winnaar: de steenkolensector! Volgens Peter Altmaier, minister van Energie, staat Duitsland voor een ‘dubbele uitdaging’. Hernieuwbare energie produceert te weinig regulier stroomaanbod zodat Duitsland niet tegelijk kan stoppen met kerncentrales en steenkolengebruik: de laatste atoomcentrale sluit in 2022; steenkolengebruik gaat langer door. Vorig jaar steeg de Duitse kolenimport uit Amerika met 67 procent. De ‘Energiewende’ kostte tot nu toe 200 miljard euro. De CO2-emissie verminderde niet.

Nu begint de Nederlandse ‘Energiewende’: de ‘gasuitstap’ met alles voor windmolens. Als oppositieleider zei Mark Rutte dat windmolens ‘op subsidie draaien’. Dat is nog steeds zo, maar de ‘klimaatlobby’ toverde hem om tot grootste windmolenbegunstiger ooit. Rutte-III ziet zich als ‘groenste regering ooit’. En dat zonder GroenLinks. De geest van Bilderberg regeert: de coalitie ‘groen- en grootkapitaal’. Volgens klimaatminister Wiebes gaat tijdens deze hoogconjunctuur economische groei op aan de ‘energietransitie’. Alles is nu: ‘uitvoering’. Jawohl! ‘Bijbaantjeskoningen’, vaak ex-politici die hun ‘netwerk’ verkopen, staan paraat om het middenveld te verleiden en de publieke opinie te misleiden. Hollands polderen is plat corporatisme. Bewoners met cv-ketels in huis zullen het spoedig merken. Nederland zal kampen met dezelfde problemen als België en Duitsland. ‘Windhandel’ blijkt lastiger en duurder. Voor consumenten wordt stroom van basisvoorziening een luxeproduct. Burgers met lage inkomens zijn de klos. Belastingbetalers hoeven niet te rekenen op bescherming via het parlement, dat ooit de burgerij beschermde tegen spilzieke koningen. De klimaatlobby ontspoot in social engineering. De auto is slecht, gas ook, cv-ketels eveneens, vliegvakanties

asociaal, vlees des duivels. Burgerlijke vrijheden worden verdrongen door overgereguleerd veganisme als levensideaal. Klimaat is staatsideologie, terwijl die staat juist ‘tegen denken’ verdient.

De Deense klimaatexpert Lomborg noemt de impact van het Klimaatakkoord van Parijs ‘minuscuul’. In het beste scenario drukt het de temperatuur met 0,17 graad in 2100; in het slechtste slechts 0,05. Zelfs bij het beste ‘resultaat’ is de relatie tot ‘investering’ een wanverhouding. Klimaat is een seculier milieuthema dat vergaande technologische ontwikkeling vereist. De klimaatlobby kreeg echter een flinke klap van de (wind)molen en maakt van klimaat religie. Voor de schepping van de nieuwe, CO2-arme ‘klimaatmens’.

Derk Jan Eppink is senior fellow bij het London Policy Center in New York.

**MEER OVER DUITSLAND BELGIË MILIEU ECONOMIE, BUSINESS EN FINANCIËN
ENERGIEWENDE ECONOMISCHE SECTOR ENERGIE EN HULPBRONNEN POLITIEK**